

Драгица С. Ивановић

СУМОРНО БРАТСТВО

ДУША МАЛИНЕ

деди Живану

Та њива била је наша
– сад више није њива.
Мучилиште којим се свијају
стабљике купине и малине,
руке извијене у ништа.

Та земља била је твоја
– сад земље више нема.
Исплакале је упорне кише,
под посном земљом зјапе јаме,
подземних вода станишта.

Дуге колоне малина
ту где си пшеницу жео
руде и зревају стрпљиво,
корење им учи да плива
спремно за подземна попрешта.

Једину храну им сада
дарује твоја суза.
И сласт и румен су твоје,
зној твојих потомака
давно одгурнутих са огњишта.

ДОДОЛСКЕ РУЖЕ

Руже! Мирис августа
бучан, разуздан,
кад ишчезава сећање на
облак.
Зар је некада било олује,
крупних капи, помамног ветра?
Кише?!

Руже! Окрвављене ноге
дечака забасалог у грм.
Врелина лета које никако да
мине.
Тромо се вече топи,
знојна стиже нам
ноћ.

Тежина света
згуснута
у цвет.

ГРЕБЕН

Гребенарница деградирана
у шупу, царство где владају
прљаве канте и чиније у којима
чувају се сплачине, варе помије.
А ту, крај прекрупача
била су два гребена
над којима си повијен,
огрнут само кецељом
чешљао дугу, никад
довољно суву, косу времена.
Као да мисли моје
са сваким замахом кудеље
преко назубљеног гребена
кучина ослобађаш
и припремаш за неко далеко
празнично весеље.

ПЛОВИДБА

Брод је на време кренуо,
без оклевања је дигнуто сидро.
Храбре купаче, бродице уснуле
уз док, пиније и агаве,
сузу усидрену у срцима оних
који остају, нико видео није.

(Срце је хладно пристаниште,
мрачно и ветровито.
Заобилазе га сви
који би да отпутују.)

Лето је прилично одоцнило.
Дубоко у јулу, још није било
спремно да се осмехне.
Зато је, зар, небо тако претеће.
Зато су, зар, старом морнару
леђа избраздана ранама.

(Хиљаду наутичких миља далеко
од његовог сада, не могу бити видарка.
Кад приспе, под мојим прстима
неће бити рана, само ожиљака.)

СРЕТАЊА

Дугом стазом низ плаже
напушеног мора,
путељком мрачним
од сенки црногорице
шутирајући каменчиће
– случајне намернике,
чија је једина кривица
што су се нашли
на дохвату моје папуче,
упорна да стигнем до твог имања
кад-тад, одмичем.

Слушајући како се таласи
свађају и боре око делића
непрегледног простора
који им ионако припада,
док њихов хук се претвара
у режање пса ког сам
још у детињству изгубила,
пса ког је Песник волео
само зато што је изгубљен,
сва своја давнашња и садашња немања,
несвесно, поричем.

САН II

Видела сам себе
како пловим од чамца брже
и мушку браон кошуљу,
нову, још ничију,
воду бистру
као пре потопа,
сутон над луком
без бродова,
повратак у незнани дом
кроз сенке борова.

Море је мирисало
на наборану кожу нојева;
улице пуне
као да хара епидемија,
сва бића скривена
иза зидова без бројева,
на сушилима веш скорео
још од врелине поднева
а ја срећна
као да ми нико не треба.

МАТЕМАТИЧКИ ДОКАЗИ

Никада раније нису били
у овом граду
са зазиданим прозорима
на кућама,

са ролетнама на крововима,
са рупама
дуж обе траке коловоза.

Улицама без људи, дугим,
прелетели су
погледом што не тражи одговор.
Жардињере
без траве и без цвећа
нису их
зачудиле ни најмање.

Збрајајући
уредно своја два минуса
у плус који
их је противно математичким
правилима
поуздано водио ка
бесконачном,

уверени
чврсто да никад није касно
немогуће
да се обистини,
двоје уморних шетача
спокојно
сели су на најближу клупу и
посматрали
светионик у пламену.

СУМОРНО БРАТСТВО

Много је зидара
вичних свом занату
чије руке вешто
од страха и пене
подижу грађевине
велелепне,
храмове несанице.

При молитви,
очију отворених за таму,

узнати са свим
њеним преливима,
равномерно
усне помичу:

*Сан наш засушни
дај нам данас,
и ојроси нам
сјрахове наше,
као што ми себи
не прашамо никада.*